

คำถามที่ไม่มีคำตอบ

“ไม่มีแม่คนไหนที่ไม่รักลูก”

เป็นคำถามที่ผมมักจะได้ยินมาเสมอ ได้แต่คิดว่าคำพูดนี้เป็นความจริงหรือเปล่า แต่ก็เชื่อไปเสียอย่างนั้น ไม่ได้คิดจะอยากรู้จน ตั้งแต่จำความได้ ผมเองก็มีแค่แม่มาตลอด ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อของตัวเองเป็นใคร มาจากไหน รู้เพียงแค่ว่าแม่มักจะบอกว่าตัวผมหน้าตาเหมือนพ่อมาก

เรียนผมสีน้ำตาล ตาสีฟ้าใส แม่บอกว่าดวงตาของพ่อสะกดใจแม่ได้เสมอ เป็นดวงตาคู่งามที่ไม่เคยลืม ไม่แปลกใจทำไมแม่จึงไม่ค่อยพอใจเวลาที่ผมจะทำอะไร หรือเพียงแค่เห็นหน้าท่านก็หงุดหงิดใจแล้ว เพราะความเหมือนนี้

“แม่ครับ...พ่อผม...เป็นใครเหรอ?”

ตัวผมในวัยเด็กเอยถามแม่อย่างสงสัย ผมเพียงแค่อยากรู้เพียงเท่านั้นว่าทำไมเด็กๆบ้านอื่นจึงมีพ่อ แต่ทำไมผมจึงไม่เคยมี

ผมไม่จำเป็นต้องรอคำตอบเป็นคำพูด หมัดลุนๆเข้าตรงที่แก้มเล็กๆของผมเข้าอย่างจัง หลอนไม่คิดที่จะยัง หรือแม่เพียงจะหยุดที่จะทุบตี หลังจากนั้นจึงกระชากลากแขนผมแล้วโยนเข้าตู้เสื้อผ้า ชังเอาไว้อดคิดค้น ตั้งแต่เรื่องในครั้งนั้น ผมก็ไม่กล้าที่จะถามท่านอีก

·
·
·

“แม่ครับ...ผมรักแม่นะ”

·
·
·

วันหนึ่งในวันเกิดครบรอบ 14 ปี ผมกลับบ้านหลังจากไปร้านหนังสือ วันนั้นเป็นช่วงเย็น ผมเปิดประตูห้องพักของพวกเรา เจอแม่ที่กำลังนั่งรอผม พร้อมกับอาหารและเค้ก ไม่รู้ว่าอะไรดลใจท่าน ข้างกายแม่มีขวดเหล้าตั้งอยู่ ดูเหมือนหลอนเองก็เริ่มที่จะกริ้มๆแล้ว เธอยิ้มและพูดจาทักทายเชิญชวนให้ผมนั่งลง

ผมนั่งลงจ้องมองแม่อย่างแปลกใจ นี่เป็นครั้งแรกเลยที่แม่จัดงานวันเกิดให้ ถึงแม้ว่าจะกินได้ไม่เยอะนัก แต่ผมก็เต็มใจที่จะกินมัน แม่ของผมดูผมกินอาหารที่แม่จัดแจงแล้วยิ้มให้ เธอจ้องใบหน้าของผมลึกลับ ไม่แนบนักรอยยิ้มจึงจางหายไปเปลี่ยนเป็นสีหน้าเดิม แวดตาที่เต็มไปด้วยความชิงชัง

“หน้าแกเหมือนมันอย่างกับแกะ ยิ่งโตก็ยิ่งเหมือน”

ผมมองหน้าท่านอย่างสงสัยในคำพูดของท่าน ดูหลอนจะดื่มเหล้าไปใช้ได้เลยเหมือนกัน ถึงได้มาพูดอะไรแบบนี้

แม่ลุกขึ้นยืน สายตาของแม่เหลือบมองผมเหมือนกับว่าผมเป็นหนอนแมลง

“สักวันหนึ่งแกก็จะทำร้ายฉัน! เหมือนกับที่มันทำกับฉันครั้งก่อนนั่นแหละ!”

พุดจบแม็กก็ใช้ทั้งสองมือของแม็กวาดทุกอย่างบนโต๊ะทั้งหมดจนทั้งแก้วทั้งจานร่วงหล่นลงพื้นแตกกระจาย เสียงเกลื่อนกราด หลอนเริ่มอาละวาดอีกครั้ง ปล่อยถ้อยคำกันด่ามากมาย ก่อนจะลากผมเข้าห้องน้ำแล้ว หยิบปัดตาเลียน โยนหัวผมจนสิ้นเกรียนท่ามกลางเสียงสะอื้นของผม

.
. .
.

“แม่ครับ...แม่รักผมหรือเปล่า?”

.
. .
.

คืนนี้เป็นอีกคืนที่อีกทีกรีกโครม หลังจากทีกลับมาจากทำงานพิเศษ บรรยาการรอบๆอพาร์ทเมนต์ควรที่จะเงียบสงบ แต่ผมกลับได้ยินเสียงคนทะเลาะกันอื้ออึงบนตึกห้องเช่าของพวกเรา ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นเสียงแม่ทะเลาะกับแฟนใหม่ เขาเป็นผู้ใหญ่ตัวโตพอๆกับผมเพียงแค่ลงพุง อายุก็ประมาณ 40กว่าๆ หนวดเครารุงรัง เขารู้จักกับแม่ในร้านอาหารที่แม่ทำงานอยู่ ตั้งแต่ที่เขาเข้ามาในชีวิตแม่ แม็กก็ไปพักบ้านเขาบ้าง ส่วนเขาก็มาพักบ้านแม่บ้างเหมือนกัน เพราะแบบนั้นในบ้านจึงมีข้าวของเครื่องใช้ของผู้ชายคนนั้นเต็มไปหมด ผมดีใจนะที่ในที่สุดก็ได้เห็นแม่มีความสุขบ้าง แต่พวกเขามักจะทะเลาะกันตลอด และระยะหลังๆมานี้ก็มีปากเสียงกันบ่อยมากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ

ผมเปิดประตูเข้าไปเพราะเกรงว่าเรื่องทุกอย่างจะเลยเถิด

เพียะ!

ชายคนนั้นตบหน้าแม่เสียหน้าหัน หน้าเธอสะบัดจนหัวกระแทกกับโต๊ะกินข้าว ก่อนจะล้มไป

ผมโกรธ...โกรธจนเลือดขึ้นหน้า

รู้ตัวอีกทีผมก็มีขูดเหล้าไว้ในมือ ฟาดหัวมันผู้นั้นจนขูดแตกกระจาย ชายตรงหน้าเมื่อได้รับการกระแทกไปเสียขนาดนั้นก็ล้มตึง ไม่นานนักเสียงกรีดร้องของแม็กดังขึ้น

“นี่แกทำบ้าอะไรของแก! เป็นบ้าไปแล้วหรือไง!”

“แม่ครับ เขาทำร้ายแม่นะ—”

เธอตบหน้าผมเสียอย่างจังไม่คิดจะฟังคำอธิบายของผมเสียด้วยซ้ำ

“แกออกไปเลยนะ ออกไปเลย!”

ทั้งเตะทั้งผลัก ทูบผมด้วยความโกรธแค้น ผมเองก็ตกใจไม่ต่างกัน กลัวจนทำอะไรไม่ถูก ได้แค่ถอยไปตามแรงเธอ จนออกไปยังนอกห้องพัก

พลัก!

ตัวของผมลอยคว้างไปตามแรงของแม่ ด้านหลังไม่ใช่พื้นนอกบ้านแต่เป็นบันได ดวงตาของผมเบิกโพลงภาพที่ผมเห็นตรงหน้าเป็นใบหน้าของแม่ที่เต็มไปด้วยความโกรธเกลียด

ตึง!

ปัก!

โครม!

ร่างกายของผมกระแทกกับขั้นบันไดหลายชั้น จนสุดท้ายมาหยุดที่หน้าระเบียงห้องชั้นแรก

ร่างของผมนอนแผ่มองขึ้นไปยังแม่ที่เพิ่งจะผลักผมลงมา เธอมองผมด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะรีบวิ่งหายกลับเข้าห้องไป

“คุณคะ! เป็นอะไรหรือเปล่า!”

เสียงแว่วดังมาจากห้องพักของแม่ ดูเหมือนหล่อนจะสนใจเขาคนนั้นมากกว่าผมเสียอีก

“...แม่ครับ...บ...”

ผมรู้สึกได้ถึงความอุ่นจากของเหลวที่ไหลออกมาจากทางศรีษะ

“...แม่...”

อุ่นจัง

ตาของผมค่อยๆ เลื่อนราง

“แม่เคยคิด...”

.

.

.

“ที่จะรักผมบ้างมั้ย?”

สุดท้ายทุกอย่างก็ดับลง

||| の |||

#ຈບ